

Recordant Joan Alsina

Joan Alsina era fill d'una família agrícola de Castelló. Missioner a Xile impulsa la justícia social a favor dels obrers. Trobà la mort, el 1973, a l'edat de 31 anys; de forma violenta i injusta.

Mossèn Alsina va tenir la mala sort de topiar, en la seva estada a Xile, amb una guerra civil en uns anys que bullien uns ideals marxistes violents, sistema polític que la història ha demostrat el seu fracàs economicosocial en diverses nacions del centre i sud d'Amèrica i també a Europa. Els pseudomarxisme era una opció en voga en aquells anys a l'Amèrica llatina i a Xile especialment. Llavors, una oposició política intenta políticament frenar aquelles estructures i finalment s'originà una violenta sublevació militar.

Cada un és fill de la seva època i de les circumstàncies peregrines que el col·loquen. Alsina no morí com a sacerdot, com ho foren centenars de sacerdots catalans en la persecució religiosa del 1936. Era un sindicalista cristià, agermanat amb l'opció socialista-marxista d'Allende i això li feia córrer un risc.

Si se'n pregunta on va ser detingut Alsina hem d'informar que no ho va ser a cap església; ni sagristia, ni local parroquial. Va ser pres en un local sanitari adherit al sindicalisme d'Allende, partit que en aquells moments estava liquidat i vençut per les armes de Pinochet i que fins i tot el president s'havia suïcidat.

Amb tot respecte, crec que, Alsina va ser imprudent en anar a *sindicats*

en aquelles dates. Es ficà a la boca del llop i dona lloc que *persones armades, contràries d'Allende, ocupat el local, engegades i violentes, es prenguessin per la pròpia mà la forma de "desfer-se dels enemics"*, que en el cas d'Alsina no era enemic de ningú, ni portava armes. Joan Alsina volia el bé dels obrers i la seva millora social, encara que potser es va equivocar de via.

Contemplats els fets des d'Europa, els ciutadans fidels als drets humans, rebutgem els sistemes policials violents de vencer els enemics polítics, com s'aplicà en alguns casos a Xile en els dolorosos moments que estem comentant. Procediments agressius i violents que, també amb anterioritat havien estat aplicats a Cuba i ho continuen essent i també a Guatemala, Mèxic, Colòmbia; Perú i a altres nacions de l'Amèrica de Sud, a l'Àsia, Àfrica i fins fa poc a l'est d'Europa.

Actualment, les denúncies dels diaris espanyols i de la televisió i d'alguns jutges es limiten només a parlar de l'Argentina i Xile, per fins polítics, i en silenci, d'altres.

Què aspiraven els obrers de Xile i què entenien per *millores socials*? En primer lloc tenir les "casseroles plenes"; una frase generalitzada, en aquells anys. Per tal raó preguntem: Quan tingueren les casseroles més plenes, els obrers de Xile? Quan governà Allende o quan governà Pinochet? Quan l'economia de Xile fou més prospera, quan governava Allende, amic del comunista Fidel Castro, que Xile era a la ruïna, o quan presidia el govern el general Pinochet? Qui, doncs, realment va protegir més els obrers de Xile i les seves casseroles?

Repetim que aquests fets econòmics positius no contradueixen el nostre rebuig als procediments policials reprovables que s'acusen a Pinochet i a alguns elements del seu exèrcit. Una cosa és l'economia i l'altra la policia. Ni contraduïu tampoc la bona fe, la santedat i les intencions pacífiques i obreristes de mossèn Alsina, que hi deixà la vida. Els obrers cristians que a Catalunya havíem militat a l'HOAC (acció catòlica obrera) en els inoblidables anys de Guillem Rovirosà, el recordem.

També de l'Àfrica podríem escriure llargs reportatges. A la Costa de Marfil, religiosos de la Presentació i missioners Salesians, entre els quals figura un bon amic de Banyoles, Rafael Sabé, estan sofrint persecució per mantenir una neutralitat política en la dura guerra civil que fa mesos matuca el país.

Aquests religiosos ara es troben assetjats i maltractats per la seva neutralitat, per aplicar la caritat de l'ensenyament i de la sanitat a tots els fills, nois i noies d'aquella terra, sigui quina sigui l'opció política de la seva família. I per sobrepuig, el govern francès que en la guerra de l'Iraq demostrà un sentit de pau (potser per qüestions econòmiques) allà està, atiant una de les bandes bel·ligerants per tal queguanyi la guerra i França no perdi l'exclusivitat dels negocis comercials i financers que té, des de fa anys, en aquella nació africana, que és una excolònia seva. La premsa presenta Chirac com un polític defensor de la pau al conflictiu Iraq, però desconeix la seva política bel·licosa a la Costa del-Marfil.

... *persones armades,
contràries a Allende,
engegades i violentes, es
prenguessin per la pròpia
mà la forma de "desfer-se
dels enemics",
que en el cas d'Alsina
no erti enemic de ningú,
ni portava armes.
Volia el bé dels obrers
i la seva millora social...*